

Дејана Николић

ПРОБАЛА САМ ОД СВЕГА ПО МАЛО

МАНИФЕСТ

Ја сам епоха модерна.
Јутро у пењоару преко пижаме.
Меке папуче на босу ногу.
Навика на дрогу.

Певај, рано солисткињо.
Ево свеже крви.
Нек ужива језик у чистим устима,
тражећи опроштај од Бога.

Изгрева ми жар-птица,
шири златне топлометре
и перо узлеће у треће лице.
Носи га, преврћи, добри ветре.

ПОСЛЕ КЊИГЕ

Сад ћеш неко време бити нема.
Широк Дунав – раван Срем.
Па нека буде равница,
поштено црно лице.
Нек прелећу птице,
она чека своје теме.

ОБЛАЦИ

Проносим лаке јастуке, новогодишње кугле,
зимске перјане јакне, умућена беланца,
осунчану Нике с прамца,
лакоћу, лакоћу, само тако хоћу.
Множе се анђели на врху чиоде,
пажљиво шију цареву ново одело,
ово ми се отело,
прносе лакоћу као лаку ноћ,
све се претвара у самоћу.

У ЛЕТЊОЈ НОЋИ

Лишће палмино, лишће пламена,
оно шушти, пролази кроз мену.
На шта мисле старије жене?
Делују сигурно и крепкије од мене.
На плажама имају своје теме.
Волела бих да им се придружим.
Поздрављају се као да говоре
срећан празник.
Чиме су то тако задовољне?
На кратко уђу у воду,
па се врате разговору под небеским сводом.
Одакле им лакоћа? Од дугог сећања,
као да су племенитог рода.
Хоће ли ми указати помоћ?
Шушти лишће и море разбија пену.
Ја жудим за том променом.

СИТУАЦИЈА

Гангрена на мосту.
Касним на посао.
Семафор ништа не види
На то упаљено црвено око.
Како да дишем дубоко у аутобусу?
А река ваља сиве сапи воденог стада,
спокојних номада.

ИСКАЗ

Угледах га у прејаком светлу.
То је било страшно.
Мишеви и сенке расуше се у рупе.
На дрвеном поду као слепо црево
грчила се умирућа илузија.
Угасите рефлекторе,
сада не могу да поднесем.
Волела сам, дакле, краља пацова
у црно-белом стрипу.
Шта ли он ради кад остане сам?
Кад цртач одложи оловку
и заспи сном праведника.

НЕСАНИЦА

Преко руба, у пустош
излива се душа
кроз ладна ребра радијатора
у надметање и трепет.
Морфеју, гладијатору
над нашом планетом.

НА ТОПЛОЈ

Срели смо се на магичном камењу,
заветном месту купача.
А ја нисам глупача.
Знам да ћемо се опет видети,
јер то је место враћања.
Тако сам сигурна у сусрете на веки.
Али сусрете препуштам Богу.
О, пустити балон да ишчезне над земљом!
Моје је верно чекање.

У ДЕПРЕСИЈИ

Стигле су и мене
велике суморне теме.
Црно и сиво,
то је моје градиво.

Нема овде ништа живо,
него мртво, на чекрк сагнато.
Покрећем га сама старим алатом.
До четрдесетпете
била сам дете.
Сада пијем таблете.

ПЛАЧ

Молила сам се за своју нацију.
Са обилним сузама под спуштеним капцима.
То је било у Фиренци.
Чиста молитва без наде.
Једина тачна интонација.

СУСПРЕТ

Тек му је деветнаест,
да је барем двадесетједна.
А прилепи зенице, црну изолир-траку
и ја останем у мраку.
Шта ако се заиста деси?
Ако заиста буде он?
И тачна је адреса.
Биће мој последњи вечерњи звон.

РАЗГОВОР

Можеш ли описати? пита Муза строго.
И ја кажем могу.
Понекад се кроз мој људски глас
пробије Марија Калас.
Ко витез без мане и страха
измамим ах, одузmem дах.
Могу, Музо, стварно могу,
само дај ми неку јаку дрогу.

ЕПИТАФ

Да ли жалиш, да ли жалиш?
Не, пробала сам од свега по мало.

